

Egy mókásra sikerült túra emlékei.

Ezen a szép hétvégén öten vágtunk neki a Dachstein hegységnek. Már az indulás sem volt egyszerű, ilyen sokan, teljes felszereléssel egy Nissan Micrával, több mint vicces. A találka a Batthyány téren volt, Gergő barátommal telefonon már beszélgettünk arról, vajon beférünk-e a kicsi-kocsiba, ez a helyszínen gyorsan kiderült, nem férünk be. Mindenesetre bepréseltük magunkat az autóba és elfurikáztunk egy másik járgányért, hogy normálisan utazhassunk. A parkolóban állt egy figura, aki perceken át csak nézte, hogy hányan és mennyi cuccal szállunk ki az autóból, legalább neki csináltunk egy jó napot☺. A kis affér után végre sikerült elindulnunk, persze nem a tervezett időben,sebaj, irány Kaiserbrunn. Pontosan nem emlékszem, hogy mikor értünk oda, de közel jártunk az éjfélhez, gyorsan felvertük a sátrakat, majd elvonultunk aludni, ugyanis az ébresztőt hajnali fél négyre terveztük.

Ez sem jött össze, így ismét késéssel indultunk el a hegy lábához. A reggeli szöszmötölés miatt úgy döntöttünk, hogy nem gyalog megyünk fel a klettersteig bezállásához, hanem igénybe vesszük a felvonót. Imádom a felvonókat, főleg ha felérnek. Végre megérkeztünk, az idő nagyon jó volt, még felhő borította az eget, de számítani lehetett rá, hogy koradélutánra kitisztul, következésképpen mire felérünk a csúcsra elénk tárul majd a csodálatos táj. A gleccseren jelentős mennyiségű hó volt, így gyakorolhattuk a havas terepen történő haladást.

Célunk az IRG-steig volt, amelynek a kiindulási pontját nem volt könnyű megtalálni. A bezállást egy függőleges fal tövében található létra jelentette. Felvettük a felszerelést és nekivágtunk a közel húsz méteres létrának, ez egy barlang bejáratához vezetett, amely átvitt minket a hegy túloldalára. A terep, amin haladtunk, erősen havas volt, néhol már a rétegek különváltak egymástól, így simán elindíthattunk volna egy lavinát. A terepviszonyok lassú haladásra kényszerítettek minket és még mindig nem értük el a várva várt utat. Sajnos a szakasz felénél a drótkötél a hó alá került, amely megakasztotta a menetet, szerencsére nálunk volt a teljes hegymászó felszerelés s ennek segítségével sikerült áthidalnunk ezt a rövid részt. Ezen a ponton előrementem, hogy megnézzem a terepet, de sajnos nem tudtunk tovább menni, mert beleütköztem egy három méter vastagságú hó falba. Kénytelenek voltunk visszafordulni és becsatlakozni egy könnyű útba, amely felvitt minket a Westgrat-steigig. Ezen az úton indultunk el a csúcs felé. Az időjárás kegyes volt hozzánk és kitisztult az ég, megcsodálhattuk a környező hegyek káprázatos csúcsait és a Gleccser kecses formáit. Közben az idő elszaladt, kérdésessé vált, hogy eljutunk-e a csúcsig, azt mérlegelve, hogy visszaérjünk az utolsó felvonó indulásáig. A végcélunktól fél órára úgy döntöttem, nincs mit tenni, vissza kell fordulnunk a biztonságos lejtás érdekében. Ennek nem mindenki örült, de vannak olyan pillanatok, amikor meg kell hozni a legmegfelelőbb döntést, jelen esetben ez a visszafordulás volt. A Westgrat egy nem túl nehéz út, viszont végig kitett szakaszokon halad. Az utolsó megmérettetésnek a függőhíd bizonyult. A szél igen erősen fújt, tehát nem mondhatnám, hogy izgalmak nélkül vágtunk neki a vékony dróthídnak. Azt, hogy a többieknél miként indult be az adrenalin nem tudom, nem kérdeztem, de nálam, testemnek jól meghatározható bugyrában összegződött a bizsergés, rögvest az első lépést követően. Természetesen mindenki sikeresen átjutott a hídon, most már nem marad más kihívás, csak a felvonó elérése. Volt már olyan túránk, ahol lekéstük az utolsó lehetőséget, de ezen a napon a jó döntésnek köszönhetően időben visszaértünk.

Hogy ne unatkozzon a csapat, ismét hoztam a formámat, rájöttem, hogy nincs meg a jegyem, ez gáz, mert a felvonó korántsem nevezhető olcsó mulatságnak. Jól jött Judit angol tudása, megkértem, hogy beszéljen a beléptető emberrel, sikerült rábeszélni az illetőt, így ezen a nehézségen is túljutottunk.

Este hat órára leértünk szálláshelyünkre majd a közelben lévő étterembe sétáltunk, hogy elfogyaszthassuk megérdemelt söröcskénket. Itt átbeszéltük az élményeket, majd fokozva a hangulatot, nekiláttunk a jól bevált mocsár nevű kártyajátéknak.

Lassan a nap is elfáradt és egyre gyéresebb világitást biztosított számunkra, tehát visszatértünk a sátrainkhoz és nekiláttunk a vacsora elkészítésének.

Eme szép pillanatban megjegyezném, hogy megtaláltam a jegyet, amelyet elveszettnek hittem. A már nem fontos hírt a többiek örömmel vették tudomásul, kis mosolygással fűszerezve.

Alvó pozícióinkat hamar elfoglaltuk és édes álomba burkolózva vártuk a másnapi mászást.

Vasárnap reggel nem kellett túl korán kelni, mert a túránkat lényegesen rövidebbre terveztük a szombatinál. Szép lassan összepakoltunk és nekilódultunk a két csodagéppel. Röpke kocsikázást követően elértük a parkolót, előszedtük az eszközöket és elindultunk. Az időjárás ismét csodálatos volt, napsütés és meleg várt minket. Az út eléréséhez egy csodálatos szurdokon kellett áthaladnunk, amely egy tisztásra vezetett minket. A szurdok bejáratánál belépődíjat szedtek, de hála a korán kelő csapatunknak a pénztár még zárva volt, így nem kellett fizetni. A tisztás közepén egy menedékház található s körben minden irányba a hegyek, fenséges látkép tárult elénk. A Siega-steig a háztól kis sétát követően értük el, a beszállás jól látható volt, az út D nehézségű, de nagyobb megerőltetés nélkül túljutottunk rajta, röpke két óra alatt, innen egy keskeny ösvény vezetett vissza a menedékházig. A háznál kicsit pihentünk, majd elindultunk a parkoló irányába, hogy még emberi időben hazaérhessünk. A szurdok bejáratánál visszaneztünk a hegyekre és a látvány ismét melegséggel töltötte el szívünket.

A hazafelé utat már pár alkalommal megjártuk, tehát nem okozott maradandó élményt. A két hősies sofőr kivételével mindenki álomba zuhant, bevallom nem volt könnyű ébren maradni, hisz mi is hulla fáradtak voltunk. Ennek eredményeképpen viszonylagos sűrűséggel álltunk meg a megfelelő parkolóban. Kora este értünk a Batthyány térre, fáradtan ugyan, de feltöltődve friss emlékekkel búcsúztunk el egymástól.

Összegezve a hétvége élményeit, a kisebb zökkenők ellenére, nagyon jó, kalandokban gazdag hétvégét töltöttünk el az ötfős csapattal. A társaság kitett magáért és megfelelő nyugalommal viselte a két túravezető rigolyáit. Remélhetően szép emlék maradt mindenki számára.

Írta: Dobos Csaba